

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

Het Manifest van Mai Hee Bharat

Dr. Subodh Chandra Roy

PhD., MSc., LLB.

Nationaal Voorzitter

Bharat, dat wil zeggen India, roept zichzelf uit tot een onafhankelijke, soevereine, democratische natie. Een kernbeginsel van de democratie dicteert bestuur volgens de wil van de meerderheid, waarbij de verwezenlijking van hun wensen wordt geëist. Als we Bharat accepteren als een functionerende democratie, dan moet alles wat hier gebeurt worden geïnterpreteerd als een directe manifestatie van deze meerderheidswil. Daarom eisen de alomtegenwoordige honger, analfabetisme, werkloosheid en slechte gezondheid die miljoenen treffen, de willekeurige en arbitraire acties van de staat gehuld in wettelijk gezag, en de ongebreidelde, endemische corruptie die elk niveau van de

samenleving doordringt—dit alles onze absolute, onvoorwaardelijke stilte. Want als deze schijnvertoning van democratie enige waarheid bevat, dan zouden geen van deze afschuwelijke realiteiten kunnen bestaan zonder onze uitdrukkelijke, collectieve instemming.

Net zoals een vader voor zijn gezin zorgt, voeden boeren de hele natie. Dit verheft logischerwijs de collectieve boerengemeenschap tot de rechtmatige titel "Vader des Vaderlands". Maar wanneer we worden geconfronteerd met de afschuwelijke realiteit van honderdduizenden boeren die door honger en schulden tot zelfmoord worden gedreven, waar kan dit zogenaamde democratische Bharat dan zijn totale schande verbergen? Deze flagrante tegenstrijdigheid kent maar één verklaring: onder het mom van democratie wordt de bevolking van deze natie onderworpen aan een voortdurende, verachtelijke schijnvertoning.

Voordat we de kern van het probleem aanpakken, laten we eens kijken naar het alomtegenwoordige probleem van corruptie. Het publiek roept om de uitroeiing ervan koste wat het kost, en noemt het als de belangrijkste belemmering voor de nationale vooruitgang. Er wordt geëist dat miljarden roepies die illegaal het land uit zijn gesluisd, worden teruggehaald. Maar hier rijst een cruciale vraag: impliceert dit dat de meerderheid van deze natie inherent oneerlijk is? Hoe anders zou een dergelijk systeem kunnen blijven bestaan binnen een

vermeende democratie? Zulke enorme bedragen konden niet naar het buitenland worden overgemaakt zonder gevestigde juridische kanalen te doorlopen, wat de impliciete instemming van de meerderheid met deze plundering impliceert. Het is een waarheid als een koe dat een lekke pot geen water kan vasthouden, maar toch blijven we water gieten in precies zo'n vat. Door te weigeren dit gebrekkige systeem te repareren of te vervangen, garanderen we voortdurende, ongebreidelde verspilling.

Maar net zoals zout niet van zijn zoutgehalte kan worden ontdaan, kan corruptie niet worden uitgeroeid uit deze natie. Dit komt omdat onrechtvaardigheid de basis vormt van deze staat. Om dit te begrijpen, moeten we het ware doel onderzoeken van de regels en voorschriften die we "wetten" noemen. Eeuwenlang regeerden de Britten dit land met één enkel doel: de ongehinderde exploitatie en plundering van zijn hulpbronnen. Net zoals men de ledematen van een lichaam zou kunnen binden om gemakkelijker bloed af te nemen, zo werd de bevolking van Bharatvarsha gebonden door een veelheid aan wetten. Deze wetten veranderden hen effectief in slaven van het Britse Rijk.

Ondanks deze onderdrukking durfden velen te dromen van onafhankelijkheid, waarbij ze onuitsprekelijke martelingen doorstonden, waaronder executie door ophanging. De koloniale heersers toonden geen berouw over de moord op duizenden ongewapende, onschuldige mannen, vrouwen en kinderen in

Jallianwala Bagh in Punjab, een slachting die werd uitgevoerd door lukraak geweervuur. Ons werd verteld dat deze gruwelijke daad volledig "volgens de vastgestelde juridische procedure" werd uitgevoerd. Het is cruciaal om te onthouden dat deze "wetten" door het Britse parlement werden opgesteld met de uitdrukkelijke bedoeling om elk idee van vrijheid en onafhankelijkheid uit de geesten van de mensen van dit land te verdrijven.

Tallose boeken verkondigen dat op 15 augustus 1947 het gebied dat "India" wordt genoemd, tevoorschijn kwam als een onafhankelijke natie, waarmee de dromen van onze vereerde vrijheidsstrijders werden vervuld. Een nadere blik onthult echter dat op die dag, net als tallose andere Britse wetten, alleen een andere wet—de "Indian Independence Act, 1947"—van kracht werd. Op de vraag heeft vrijwel niemand beweerd deze wet persoonlijk te hebben gezien. Ze lazen gewoon in kranten of hoorden op de radio dat het land op die dag "onafhankelijk" werd. In werkelijkheid vestigde deze wet "India" niet als een onafhankelijk land. Binnen het voormalige Britse gebied "India" creëerde de wet slechts twee "nieuwe dominions": "India" en "Pakistan". Waar voorheen één kolonie was, "India", werd deze eenvoudig in twee delen verdeeld—waardoor in wezen twee kolonies werden gecreëerd voor administratief gemak, in juridische termen "nieuwe dominions" genoemd. Cruciaal is dat de wet bepaalde dat de bevoegdheid om het Hoofd van de Uitvoerende Macht van elk dominion—de Gouverneur-Generaal—te kiezen niet bij de bevolking van het respectieve dominion

berustte. In plaats daarvan benoemde de Britse Monarch de Gouverneur-Generaal, zoals expliciet vermeld in Sectie 5 van de Indian Independence Act, 1947.

Het is een verbazingwekkend feit dat, hoewel de wet de titel "Indian Independence Act" draagt, het woord "Independence" (Onafhankelijkheid) zelf nergens in de tekst voorkomt. Een jaar eerder, in 1946, richtte de Britse regering de Grondwetgevende Vergadering op om een grondwet voor het dominion op te stellen. Het is van cruciaal belang om te onthouden dat geen van de leden van deze Grondwetgevende Vergadering "burgers van India" waren. De term "burger van India" verscheen voor het eerst in de "Grondwet van India", die op 26 januari 1950 in werking trad. Tot ten minste die datum waren alle inwoners van het Britse gebied wettelijk Britse onderdanen. Daarom was alles wat in die Grondwet was opgenomen inherent onderworpen aan de wil van de Britse Monarch. Deze zelfde Grondwet blijft de hoogste wet van het land, en zelfs als dat gewenst is, kan deze niet door de vrije burgers van dit land worden vervangen door een nieuwe. Dit komt omdat elke poging om de Grondwet te vervangen zou worden geblokkeerd door een uitspraak van het Hooggerechtshof die amendementen op de "basale kenmerken" ervan verbiedt. En laten we niet vergeten dat het Hooggerechtshof zelf is opgericht op grond van een bepaling van diezelfde Grondwet.

Dit betekent dat de voormalige koloniale overheersers ook de precieze mechanismen hebben gedictieerd om onszelf te besturen. Gezien deze realiteit, waar is onze onafhankelijkheid? Om dit duidelijker te illustreren, overweeg deze analogie: Stel je een landverkoop voor waarbij de verkoper bepaalt dat hij, uit zijn "welwillendheid", een hut op het land zal bouwen, en de koper, na de aankoop, verplicht is om in die hut te wonen. De koper mag de hut indien nodig repareren, maar het is hem ten strengste verboden deze af te breken—dat wil zeggen de "basale kenmerken" ervan te wijzigen—en bijvoorbeeld een betonnen huis te bouwen. Als deze voorwaarde na de voltooiing van de verkoop aanhoudt, dan is de verkoop in de ogen van de wet ongeldig, omdat de controle van de verkoper over het land niet volledig is opgegeven.

Laten we toegeven dat tijdens de turbulente periode waarin dit subcontinent immense onrust doormaakte, het accepteren van een dergelijke voorwaarde misschien de enige manier leek om de crisis te beheersen. In dat geval had de Grondwet echter een artikel moeten bevatten waarin expliciet staat dat het Parlement na "onafhankelijkheid" de bevoegdheid zou hebben om de Grondwet te ratificeren en, indien nodig, een nieuwe te creëren ter vervanging van de oude. Zoals overduidelijk is, bestaat er geen dergelijk ratificatieartikel in de Grondwet. Dit betekent dat een Grondwet die is ontworpen voor het Britse Dominion dat bekend staat als "India", en geschikt is voor de Britse Monarch, aan het volk is opgelegd als de hoogste wet

van het land. Dit staat in schril contrast met de dromen van onze gewaardeerde vrijheidsstrijders, die het volk van Bharat wilden bevrijden van de Britse overheersing en uitbuiting. De fundamentele vereiste voor deze bevrijding was het ontmantelen van de onderdrukkende Britse ketenen die bekend staan als "wetten", die waren ontworpen om Britse onderdanen in eeuwige onderwerping te houden.

Zelfs na 15 augustus 1947 en zelfs na 26 januari 1950 bleef de meerderheid van de door de Britten gemaakte wetten van kracht in het gebied dat nu bekend staat als "India". Door bepalingen in de "Grondwet" kregen deze door de Britten gemaakte wetten een nieuwe levensadem, waardoor dezelfde beperkingen werden gehandhaafd die de bevolking eeuwenlang immobiel hadden gehouden. Bijgevolg wordt het land nog steeds meedogenloos geplunderd, waarbij mensen op slimme wijze worden verstrikt door wetten die ze nauwelijks begrijpen. Huidige schattingen suggereren dat er op elk moment ongeveer dertig miljoen zaken aanhangig zijn bij Indiase rechtbanken. Aangenomen dat ten minste tien mensen direct of indirect door elke zaak worden getroffen, betekent dit dat bijna driehonderd miljoen mensen in Bharat permanent worden belast door juridische angsten. Het is dan ook geen verrassing dat hun omstandigheden niet verbeteren, ondanks de constante retoriek over zogenaamde "inclusieve groei" die we jaar na jaar horen.

Het feit dat we nog geen echte bevrijding hebben bereikt, is duidelijk in ons dagelijks leven. Vóór 15 augustus 1947 waren zowel geweldloze als gewelddadige protesten tegen de Britse overheersing aan de orde van de dag, en de Koninklijke politie reageerde routinematig met brute vervolging van vrijheidsstrijders. Dit was destijds begrijpelijk, aangezien de politie, als dienaren van de Kroon, verplicht was om meedogenloos op te treden om de belangen van de soeverein te beschermen. Het is echter zeer verontrustend dat soortgelijke politie-atrociteiten nog steeds voorkomen, zelfs nadat Bharat zogenaamd politiek onafhankelijk is. Als deze onafhankelijkheid echt is, wiens belangen beschermt de politie dan nu? Als de democratie de mensen werkelijk meesters van het land heeft gemaakt, waarom protesteren deze zelfde mensen dan? Als wij, zoals in een democratie, de wetgevers zijn, wat dwingt ons dan om de wetten die we hebben gecreëerd te overtreden? De tijd is gekomen om deze vragen rechtstreeks aan te pakken, en wij—de mensen van dit land, wij allen, simpelweg als mensen—moeten dit zelf doen.

In deze context moeten we de ware betekenis van het woord "land" onderzoeken. Een gebied bewoond door mensen is wat we een "land" noemen. Zonder mensen kan een land niet bestaan. Ondanks zijn enorme omvang is de maan bijvoorbeeld geen land omdat deze onbewoond is. Dit toont de innige band aan tussen "mensen" en "land". Logischerwijs moet de ontwikkeling van een land dan de vooruitgang van zijn bevolking

weerspiegelen, aangezien een land niet vooruit kan gaan terwijl het degenen die het vormen achterlaat. Er wordt vaak beweerd dat de meerderheid van de mensen in dit land "achterloopt" op een of andere kunstmatige schaal van vooruitgang. Het is een opzettelijke verkeerde voorstelling van zaken. Om deze gefabriceerde discriminatie in stand te houden, wordt de meerderheid opzettelijk in een achterstandspositie gehouden. Vanaf het begin van de samenleving werden de zaden van discriminatie zorgvuldig gezaaid om ervoor te zorgen dat een bevoorrechte minderheid de vruchten kon plukken van de arbeid van de zwoegende massa's.

Als de mensen wier arbeid onmisbaar is zich zouden verenigen als een hecht geheel, zouden de bevoorrechte weinigen hun dominantie over de overgrote meerderheid van de samenleving niet langer kunnen handhaven. Daarom zijn ze, door discriminatie onder de bevolking te bevorderen, teruggebracht tot gefragmenteerde, verzwakte individuen. Als zodanig durven ze zelden de ellende die ze al eeuwen hebben doorstaan in twijfel te trekken. Dit patroon zal aanhouden tenzij bepaalde diepgewortelde, traditionele ideeën drastisch worden gewijzigd—en de macht om deze verandering te bewerkstelligen ligt bij de mensen zelf. Om het land te veranderen, moet men eerst zichzelf veranderen, wat het vermogen tot onafhankelijk denken vereist. Maar zonder mensen is het concept van een land betekenisloos. Daarom dragen de mensen zelf de verantwoordelijkheid voor elke menselijke handeling

binnen een land. Aangezien "wij" het meervoud is van "ik", ben ik in wezen het land. Ik heb het rechtstreeks gecreëerd. Zonder mij kan er geen land zijn!

Iemand zou kunnen vragen: "Kan zo'n ogenschijnlijk klein idee de huidige staat van het land werkelijk verbeteren?" Het antwoord is een volmondig ja, omdat een verandering in "ik" onvermijdelijk een verandering in het land betekent. Zelfs dan zou iemand kunnen tegenwerpen: "Als dit idee zo krachtig is, dan zou de ellende van de mensen allang voorbij zijn. Bovendien heeft het land aanzienlijke vooruitgang geboekt, zelfs opmerkelijke vorderingen in de ruimtevaarttechnologie. Volgens jouw logica zou dit een aanzienlijke verbetering van de levensomstandigheden van de mensen moeten betekenen." In reactie hierop moeten we erkennen dat de voordelen van deze vooruitgang slechts door een klein deel van de bevolking worden genoten, terwijl de overgrote meerderheid wordt buitengesloten. Hongersnood, ondervoeding en zelfmoord komen nog steeds veel voor onder de meerderheid. De oorzaak van deze ongelijkheid is simpelweg dat het idee van "ik ben het land" nog niet is doorgedrongen in de samenleving.

Het is juist dit gebrek aan bewustzijn dat voorkomt dat de betreuenswaardige toestand van het land verandert. Als de mensen zouden ontwaken tot dit besef, zou dit ongetwijfeld aanzienlijke opschudding veroorzaken in een sociaal systeem dat is gebouwd op meedogenloze uitbuiting. Om een dergelijk scenario te voorkomen, doen een klein aantal uitbuiters dit idee opzettelijk af als

utopisch. Ze vrezen dat hun hele corrupte bouwwerk als een kaartenhuis zou instorten als de mensen hun ware positie in de samenleving zouden herkennen. Maar de waarheid is dat dit idee niet alleen niet utopisch is, maar ook een opmerkelijk eenvoudige methode om dit zogenaamde beschaafde systeem te ontmantelen. Om dit voor de hand liggende pad verborgen te houden, zijn er vanaf het begin inspanningen geleverd om de meerderheid van de mensen in de duisternis van analfabetisme en armoede te houden. De tijd is nu rijp om een uitweg te vinden, en we moeten allemaal naar dit doel streven, want wij zijn de belichaming van dit land!

Om de stand van zaken in dit land te begrijpen zonder toevlucht te nemen tot complexe theorieën, laten we de analogie gebruiken van een groot huis waar een levendig feest wordt gehouden. Het is nacht, het huis is helder verlicht en de gasten vermaken zich. Plotseling, met boosaardige bedoelingen, schakelt iemand de hoofdschakelaar uit. Het hele huis wordt in duisternis gedompeld en er ontstaat onmiddellijk chaos. Mensen worden bang en proberen te ontsnappen, maar de duisternis belemmert hen, wat leidt tot verwarring en paniek. Ze struikelen over elkaar, meubels worden omvergeworpen en er heerst algemene wanorde. De vraag wordt dan: hoe ontsnappen we aan deze schijnbaar eindeloze chaos?

Voor degenen die niet bekend zijn met elektriciteit, kan het oplossen van deze chaos ongelooflijk moeilijk lijken.

Sommigen zouden de situatie zelfs kunnen toeschrijven aan negatieve menselijke eigenschappen zoals gemeenheid en egoïsme. De oplossing is echter opmerkelijk eenvoudig: men hoeft alleen maar de hoofdschakelaar weer "aan" te zetten. De terugkeer van het licht zal onmiddellijk de chaos verdrijven die door de duisternis is veroorzaakt. Evenzo ligt de oorzaak van alle problemen in dit uitgestrekte land verborgen in de duisternis van onwetendheid in onze geesten. Tenzij deze onwetendheid wordt uitgeroeid, zullen deze problemen voor onbepaalde tijd aanhouden en zullen we elkaar blijven bevechten als vijanden, niet in staat om elkaar in de duisternis als vrienden te herkennen. Maar we moeten begrijpen: niemand heeft het licht opzettelijk uitgeschakeld. In de geschiedenis van de menselijke beschaving is het licht van volledig bewustzijn nooit echt ingeschakeld. Dit is de reden waarom de meeste mensen in de wereld zijn beroofd van onafhankelijk denken. We zijn echter vastbesloten om onszelf te wijden aan deze schijnbaar onmogelijke taak om ons bewust te worden van onze ware innerlijke kracht. En de tijd hiervoor is nu.

Laten we om te beginnen de naam van dit land eens bekijken. Van oudsher stond het bekend als "Bharatvarsha". Een beschaving bloeide op aan de oevers van de Indus-rivier, die in vreemde talen bekend werd als de Indusbeschaving. Echter, zelfs vóór de opkomst van deze beschaving bestond er al een zeer geavanceerde beschaving in het zuidelijke deel van dit land, zoals blijkt uit beschrijvingen in het epos

Ramayana. Toch hebben buitenlandse indringers, voor hun eigen doeleinden, de term "Indusbeschaving" bedacht om het hele land te omvatten en het land "India" genoemd. Vreemd genoeg wordt dit grote oude land, zelfs na "onafhankelijkheid", nog steeds officieel "India" genoemd. Hoewel individuen soms meerdere namen kunnen hebben, hoe kan een enkel land twee officiële namen hebben: "India" en "Bharat"?

Een treffend voorbeeld van onze diepgewortelde onderdanigheid is te vinden in de Grondwet zelf, waar het land "India, dat is Bharat" wordt genoemd. Het is veelzeggend dat de formulering niet "Bharat, dat is India" is. De naam "India" krijgt prioriteit, vermoedelijk voor het gemak van onze voormalige Britse heersers. Aangezien we onszelf werkelijk onafhankelijk verklaren, zouden we "Bharat" moeten aannemen als de enige naam van ons land, en "India" moeten verwerpen. Velen hebben de "Mahabharat" bestudeerd, maar niemand heeft ooit gehoord van iets dat "Mahalndia" heet. Laten we de term "India" uit ons Bharat verbannen, want het is niets meer dan een teken van onze vroegere slavernij.

Omdat de kaars van waar bewustzijn nooit is aangestoken, hebben de mensen nooit echt vrijheid ervaren. Vanaf het begin van de georganiseerde samenleving is de controlerende macht in handen van de "koning" gelegd. Zijn bevelen werden wet; zijn woord was definitief. Maar we erkennen niet dat het "koningschap" van de koning, de vermeende bron van alle wetten, zelf fundamenteel onwettig is. Laten we het

herhalen: we zullen deze kwestie rechtstreeks aanpakken, zonder toevlucht te nemen tot ingewikkelde of elegante theorieën.

Om dit te illustreren, laten we ons een dag voorstellen in de prehistorie, zelfs vóór de vorming van de menselijke samenleving. Er stroomt een kleine rivier en op de oever staat een mangoboom. Een man klimt in de boom en plukt mango's. Op korte afstand is een andere man aan het vissen. Dan verschijnt er een derde man. Nadat hij ze even heeft geobserveerd, nadert hij de man in de boom en vraagt: "Wat ben je aan het plukken, mijn vriend?" De man antwoordt: "Fruit. Wil je er een proberen?" De vreemdeling neemt een rijpe mango, vindt hem heerlijk, bedankt de "mango-man" en gaat dan naar de visser. Na een soortgelijke uitwisseling ontvangt hij een vis als geschenk en bedankt hij de "vis-man".

De volgende dag keert de vreemdeling terug, dit keer met een vriend. Ze gaan eerst naar de mangoplukker. Als de man in de boom hoort dat de nieuwkomer ook mango wil proeven, deelt hij zijn fruit met nog meer enthousiasme, zich vereerd voelend om dit te doen. Vervolgens herhalen ze hetzelfde proces met de visser. Merk op dat door zonder enige moeite mango's en vis te consumeren, de vreemdelingen bijna het dubbele van de energie van de zwoegers krijgen. De zwoegers besteden ongeveer de helft van hun energie aan het klimmen in de boom of het vangen van vis, terwijl de vreemdelingen niets besteden. Op deze manier wordt

de derde persoon door middel van bedrog geleidelijk machtiger door de vruchten van andermans arbeid te consumeren. Naarmate zijn kracht en invloed groeien, beginnen mensen hem te vrezen. Wat ooit vrijwillig als gunst werd gegeven, wordt na verloop van tijd verplichte "beschermingsgeld", waardoor hij uiteindelijk wordt gevestigd als de wetgever en de koning. Dit markeert het begin van de uitbuiting van het volk door de koning onder het mom van de "Rechtsstaat".

Deze sluwe persoon begon zijn "koningerschap" door middel van bedrog—met andere woorden, illegaal. Wat begon als daden van liefdadigheid, gegeven uit goede wil, werd omgezet in de gedwongen inning van inkomsten, of belastingen. Er zijn in de loop van de tijd verschillende beleidsmaatregelen geïmplementeerd om de vlotte inning van deze belastingen van de bevolking te waarborgen. Een dergelijk systeem, nu verheven tot de status van bijna-schriftuur, wordt Economie genoemd. Aangezien "macht is recht" het heersende principe is, kan de koning geen kwaad doen en wordt hij altijd als onbetwistbaar correct beschouwd. Aangezien het bevel van de soeverein wet is, zijn wetgetrouwe onderdanen verplicht de koning te gehoorzamen.

Het volk heeft de soevereiniteit van de koning nietwillig aanvaard; ze werden door brute kracht tot onderwerping gedwongen. De koning is zich er echter terdege van bewust dat zijn bestaan volledig afhangt van de aanwezigheid van gehoorzame onderdanen. Het feit dat deze onderdanen zich niet realiseren dat zij de ware

bron van alle macht zijn, dat ze allemaal gelijk zijn en tot dezelfde menselijke familie behoren, heeft vanaf het begin van dit uitbuitingssysteem een verdeeldheid onder hen gecreëerd. Naast de onderscheidingen tussen rijk en arm, geschoold en ongeschoold, hoog en laag, werden talloze andere kunstmatige categorieën zorgvuldig gefabriceerd, waarbij verschillende religies, kasten enzovoort werden uitgevonden. Op deze manier zijn mensen verdeeld in talloze groepen, verdeeldheid die nooit heeft bestaan en nooit in de natuur zou kunnen bestaan. De naïeve onderdanen, in beslag genomen door zinloze onderlinge strijd, zagen deze sluwe manoeuvre van de koning niet in. Dit is hoe de tentakels van de monarchie de menselijke samenleving volledig hebben verteerd. In het licht hiervan is het belangrijk om te erkennen dat de term "arm" een verkeerde benaming is. Conventioneel wordt een persoon als "arm" bestempeld als hij dagelijks worstelt om te overleven—bijvoorbeeld een mijnwerker. Zijn leven elke dag riskerend, daalt hij af in de mijn om steenkool te winnen. Zonder steenkool, zouden er dan kolencentrales kunnen zijn? Zouden de enorme industrieën die afhankelijk zijn van steenkool zelfs kunnen bestaan? Uiteindelijk is de ware bron van deze immense rijkdom diezelfde "arme" arbeider. Hoe durven we dan de schepper van zo'n kolossale rijkdom "arm" te noemen?

Laten we nu eens kijken naar het woord "ongeschoold". Hoe kunnen wij, de zogenaamde "geschoolde" mensen, een boer of een schoenmaker als ongeschoold

bestempelen? Het komt nooit bij ons op dat wij, die prat gaan op onze opleiding, de taken die een boer of schoenmaker met gemak verricht, niet kunnen uitvoeren. Zijn wij dan ook niet ongeletterd in hun vaardigheden? De reden dat ze vaak geen formeel onderwijs hebben genoten, is dat dergelijke kansen hun zijn ontzegd. Het is alsof je opzettelijk iemands been breekt en hem vervolgens beklagt om zijn "ongeluk".

De zogenaamde democratie volgde de monarchie op. Gedreven door afgunst op de macht van de koning, spanden bepaalde individuen samen om de controle te grijpen. Ze begrepen dat de ware macht bij het volk ligt, dus gebruikten ze het woord "demos" (volk) in "democratie", ogenschijnlijk om het idee over te brengen dat het volk de staatszaken rechtstreeks beheert. De realiteit is echter dat "democratie" eenvoudigweg een andere vorm van monarchie is. Het enige verschil is dat er in plaats van een enkele koning, zoals in een monarchie, meerdere "ministers" zijn in een "democratie".

Net zoals de ketenen van slavernij moesten worden gehandhaafd om het gezag van de koning af te dwingen, zo zijn in zogenaamde democratieën alle wetten uit het monarchale tijdperk behouden om de ononderbroken plundering van het volk te waarborgen. Als gevolg hiervan blijft de rol van het volk als verschaffer van rijkdom onveranderd, net als onder de monarchie. Daarom is het wijdverbreide idee dat "we allemaal koningen zijn" in een democratie pure

poëtische fantasie, zonder enige basis in de realiteit. In "democratie" wordt gezegd dat de vertegenwoordigers van het volk de staatszaken zullen "besturen", maar in de praktijk zijn het bepaalde individuen die door politieke partijen zijn gekozen die het land "regeren". Het is geen toeval dat we nog steeds de term "regerende partij" gebruiken. Niemand stelt de vraag hoe "heersers" kunnen bestaan nadat "vrijheid" is bereikt, of zelfs de relevantie van het woord "regering" in een "democratie".

Er worden in dit land verkiezingen gehouden volgens de Representation of the People Act, 1951, maar degenen die aan deze verkiezingen "deelnemen" zijn geen echte vertegenwoordigers van het volk. In bijna alle gevallen worden ze gecontroleerd door de ene of de andere politieke partij. Daarom ligt hun primaire verantwoordelijkheid bij hun partij, niet bij het volk. Het zou redelijk zijn om aan te nemen dat alle verkiezingskandidaten het welzijn van de burgers van het land prioriteit geven. Het zou ook redelijk zijn om te verwachten dat politieke partijen duidelijke, goed gedefinieerde plannen hebben om dit doel te bereiken. Als dit waar zou zijn, waarom is er dan zo'n intense concurrentie om verkiezingen te "winnen"? Neem een eenvoudige analogie: als verschillende mensen de beste kleur voor het schilderen van een huis zouden bespreken, zou de een wit kunnen voorstellen, een ander roze en een derde grijs. Toch zouden ze allemaal vermoedelijk het gemeenschappelijke doel delen om het huis er mooi uit te laten zien. Als ze geen vijanden zijn, waarom bestaat deze zelfde samenwerkingsgeest dan

niet in de politiek? Dat komt omdat het handhaven van wederzijdse vijandigheid essentieel is voor het bestendigen van de uitbuitende status quo. Daarom is het duidelijk dat zonder een fundamentele verandering in het staatssysteem echte vooruitgang en verbetering van de toestand van het volk onmogelijk zijn. Om deze verandering te bereiken, moeten we eerst de bronnen van onze zwakheden elimineren.

We vragen ons vaak af hoe een enkel individu de inertie van een heel systeem kan veranderen. Ten eerste realiseren we ons niet dat de huidige staat van het land een direct gevolg is van onze collectieve inactiviteit. Deze inertie zal onvermijdelijk eindigen zodra we beginnen te handelen. Ten tweede sta ik er niet alleen voor. Meer dan een miljard driehonderd miljoen "ik" vormen samen het huidige "India". Elk "ik" is nauw verbonden met de anderen, net als de talloze cellen die het menselijk lichaam vormen. Wanneer het lichaam gewond is, reageert het hele lichaam onmiddellijk en werken biljoenen cellen samen om zich te verdedigen tegen de agressie. Dit toont de immense energie van een enkele cel aan wanneer deze is verbonden met andere cellen. Evenzo is ieder van ons een enorm reservoir van enorme kracht, waarvan we ons grotendeels niet bewust zijn.

Wanneer alle mensen van dit land zich realiseren dat we allemaal leden zijn van dezelfde familie en dat we elkaar aanvullen, zal ons collectieve bewustzijn ontwaken. Net zoals er in een ideaal gezin geen plaats is voor

corruptie, zo zal er ook geen reden zijn voor corruptie om in het land te bestaan. Net zoals een probleem wordt gedeeld door alle leden van een gezin, zo zullen ook wij elk probleem delen dat zich in enig deel van het land voordoet. Niemand zal ergens honger lijden. Dit zal tegelijkertijd alle oorzaken van haat, afgunst of jaloezie uit de geesten van mensen uitroeien.

Bovendien, aangezien de plaats van de mensheid in de wereld als het allerbelangrijkste wordt beschouwd, zou geld een ondergeschikte positie moeten innemen. Het tegenovergestelde is echter in werkelijkheid waar, dus we moeten de rol van geld bewust herevalueren. Niets mag boven de mensheid staan, zelfs geen geld. Aangezien "democratie" een verkeerde benaming is, laten we dit ideale systeem een nieuwe naam geven. Aangezien het bestaan van het volk een land vormt, hebben we in het Bengaals de term "GANASATTA" bedacht om aan te geven dat in een dergelijke staat het volk de opperste rol zal spelen in elk aspect van het bestuur van het land.

In een zogenaamde "democratie" is de rol van het volk gereduceerd tot die van "kiezers" of "stemmers", terwijl de werkelijke macht om over hen te heersen berust bij de "gekozen" vertegenwoordigers. Zodra deze vertegenwoordigers "zijn gekozen"—door welke middelen dan ook, eerlijk of oneerlijk—grijpen ze de volledige controle over het systeem en worden de mensen slechts stille toeschouwers van hun ongeluk.

Onder GANASATTA zal deze gang van zaken drastisch worden veranderd. Het volk zal zijn ware macht uitoefenen, zelfs na de verkiezingen. Een passende wijziging van de kieswet zal door de bevoegde autoriteiten worden doorgevoerd, waardoor wordt gewaarborgd dat een gekozen vertegenwoordiger alleen in functie blijft zolang het de kiezers behaagt. Dit betekent dat het volk de macht zal hebben om een gekozen vertegenwoordiger terug te roepen wanneer ze dit nodig achten, waardoor corruptie effectief aan de wortel wordt uitgeroeid. Zelfs de mogelijkheid van een dergelijke terugroepactie zal de situatie aanzienlijk verbeteren door een duidelijke boodschap te sturen naar degenen die in functie zijn.

Zodra GANASATTA stevig is gevestigd, zal ieder van ons geleidelijk beseffen dat ons bestaan volledig afhangt van het welzijn van anderen. We staan niet boven of onder iemand anders; iedereen is even belangrijk. Bijgevolg zal er geen vijandigheid onder ons zijn, net zoals er geen vijandschap is tussen de biljoenen cellen in het menselijk lichaam. Het is essentieel om te onthouden dat de voet, de hersenen en elk ander deel van het lichaam zijn samengesteld uit dezelfde cellen, waardoor ze even vitaal zijn. Toch is deze natuurlijke harmonie afwezig in de menselijke samenleving. De reden is simpel: sinds mensenheugenis zijn, om te voorkomen dat de mensen zich verenigen, verdeeldheden kunstmatig gecreëerd door "koningen" door middel van oppervlakkige labels en classificaties. Dit is waarom de echte mens verborgen blijft onder de

misleidende, veelkleurige slogan van "Eenheid in Verscheidenheid". Wanneer deze echte mens ontwaakt en de controle overneemt, zal GANASATTA worden gevestigd, en in GANASATTA ligt de toekomst van de wereld.

Om een dergelijk sociaal systeem tot stand te brengen, is een politieke partij genaamd "Mai Hee Bharat" (Ik ben Bharat) opgericht. Omdat we ervan overtuigd zijn dat alle mensen van dit land tot dezelfde familie behoren, kunnen er geen echte obstakels zijn, aangezien we allemaal de algehele vooruitgang van het land wensen. Sluit je alsjeblieft bij ons aan en laten we samen verder gaan. De toekomst van dit land—wat ook onze toekomst is—zal precies zijn zoals wij het voor ogen hebben, want zonder ons—zonder mij—bestaat Bharat niet.

Mai Hee Bharat!

Een uittreksel uit de Grondwet van Mai Hee Bharat

Artikel II. Doelen en Objectieven

Het centrale doel van de Partij is om de gehele bevolking van Bharat te integreren in één grote familie. Alle leden van deze familie zullen alleen worden erkend als individuele natuurlijke mensen die in alle opzichten gelijk zijn, zonder rekening te

houden met externe en kunstmatige onderscheidingen die hen zijn opgelegd met betrekking tot religie, ras, kaste, geslacht, sociale status, enz., die hen voortdurend onderling verdeeld houden.

De Partij is ervan overtuigd dat de oorzaak van het lijden van de mensen die in Bharat wonen, ligt in het feit dat de overgrote meerderheid van hen altijd buiten het besluitvormingsproces wordt gehouden, terwijl slechts een handvol de staatszaken naar eigen goedgeskiedenis manipuleert, waarbij de rest van de bevolking wordt genegeerd als louter aantallen in plaats van intelligente mensen. Aangezien er in decennia geen materiële verandering is gekomen, is het daarom hoog tijd dat mensen zelf direct de leiding nemen over de situatie, zodat Bharat op elk gebied kan uitblinken.

Alleen door de aanwezigheid van menselijke bewoners wordt een gebied getransformeerd tot een land, dus elke individuele bewoner van dit land is in werkelijkheid synoniem met Bharat. Met een dergelijk besef dat hij zelf Bharat is, kan elk individu enorm vertrouwen worden ingeboezemd om gracieus naar voren te treden in de heilige taak van natievorming. Vandaar de naam van de Partij "MAI HEE BHARAT" (Ik ben Bharat).

Geleid door dit centrale thema zal de Partij de volgende koers volgen:

- Het hoogste respect betonen aan de soevereiniteit van een vrij individueel mens en beseffen dat ieder van hen een gemeenschappelijk erfgoed heeft en een van de meesters van dit land is, zonder wiens uitdrukkelijke bevel niets in dit land zal bewegen;
- dat armoede, analfabetisme, sociale discriminatie, enz., die slechts ingrediënten zijn van wrijving die vijandschap tussen individuen veroorzaakt, opzettelijk zijn gecreëerd om hen onder voortdurende onderwerping te houden voor uitbuiting;
- dat een individu dat als arm wordt beschreven niet arm is, integendeel, hij is de enige bron van rijkdom;
- dat de middelen tot slavernij van onderdanen die tijdens de koloniale overheersing zijn gemaakt onder de naam van zogenaamde "wetten" nog steeds volledig van kracht zijn met al zijn bloedzuigende tentakels, ook al wordt gezegd dat de mensen vrij zijn; en
- verder beseffend dat elk bestaand systeem ondergeschikt moet zijn aan de gemeenschappelijke wensen van het volk en

niet kan dienen als een middel tot overheersing, zal Mai Hee Bharat in alle opzichten fervent instrumenteel zijn om de heersende sociale, economische, politieke en juridische systemen radicaal te veranderen door elke inwoner van Bharat op te roepen om gracieus naar voren te treden en zich vanuit een positie van kracht en vertrouwen met de staatszaken te bemoeien.